

1. De dierbaarheid van Christus

U dan, die gelooft, is Hij dierbaar.

1 Petrus 2:7a

Een doorleefde overtuiging van de heerlijkheid van de Zaligmaker is door verlichte Evangeliepredikers altijd gezien als de grondslag van een Schriftuurlijk geestelijk leven en als onmiskenbaar bewijs van het bestaan van Goddelijk leven in de ziel. Als de situatie en omstandigheden het zouden toelaten om een diepgaand onderzoek te doen naar het geestelijk belijden van iemand of als we onderzoek zouden kunnen doen naar diens geestelijke gevoelens of beweegredenen, dan hangt alles van de volgende, eenvoudige vraag af: ‘Wat is naar uw bevinding de waarde van de Heiland? Is Christus dierbaar voor uw hart?’ Het antwoord op deze vraag is voor de onderzoeker de test en de maat van de geestelijke en wezenlijke bekering van de ziel. Hoe gepast is het dat dit zo zou zijn. In de mate waarin de Heilige Geest deelgenoot maakt aan een werkelijk, doorleefd gevoel van persoonlijke zonden, zal het hart de waarde, de volmaaktheid en dierbaarheid van de Heere Christus toestemmen en waarderen. Een duidelijk en gedegen beeld van de aard en ernst van een ziekte zal de arts in staat stellen om zich een goed oordeel te vormen over het geneesmiddel waardoor de ziekte kan worden bedwongen en genezen. We schatten de sterkte of kracht van iemand in aan de hand van iemands lichaam dat aangetast is. Als de overtuiging van onze verloren staat en toestand verdiept is, als de zonde ‘werkelijk zonde is geworden’, als de zuiverheid en het wezen van Gods wet werkelijkheid worden, als de totale hopeloosheid en onmacht van uzelf kracht doen op uw ziel, dan zullen de heerlijkheid, de waarde, de gepastheid en de heerlijkheid van Jezus’ wil, door de onderwij-

zing uit de Schrift, levendig worden voor uw hart. Hij zal worden voorgesteld als enige pilaar en vaste grond en hoop voor uw leven! In de Bijbel vinden wij slechts twee kenmerkende en onderscheiden personen: de zondaar en de Heiland. En alle anderen zijn daarmee in verband te brengen. De heilige is in feite de bekeerde zondaar. Gerechvaardigd, vergeven, aangenomen, gezaligd, verlost en verheerlijkt. Heel de geopenbaarde gemeenschap die ondersteund en gegarandeerd wordt door Christus in het werk der verlossing kent zoveel gezichten en zijden van de ene Verlosser, van Wie geschreven staat: 'En de zaligheid is in geen ander; want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden' (Hand. 4:12).

Zo dan, indien u uw zondige aard gewaarwordt, zult u de geschiktheid en gepastheid van de Heere Jezus Christus als uw Verlosser zeer hoogschatten. Er zal een volkomen overeenstemmen zijn tussen uw besef van schuld en uw geloof in de uitnemendheid van de verlossing door voldoening en verzoening aan het kruis. Uw zonden en uw verlossing in Christus zullen een eenheid vormen en precies bij elkaar passen op de meest wonderlijke en passende wijze.

O, welk een zalige en gezegende wederkerigheid betreft het hier! Wat een schone zaak. Maar ook wat een eenvoud wordt hier betracht bij het plan van de verlossing! Wat een verheven ernst, en tegelijk, wat een licht werpt het geloof over het hier en

de toekomst der ziel. Het blijkt de diepste diepten van mijn zondigheid te peilen, terwijl het anderzijds mij opheft tot de hemelse hoogten van Gods genade. In dit boek, dat bedoeld is om voor mijn lezers en lezeressen een aantal juwelen uit Gods geopenbaarde Woord uit te stallen, beginnen wij met de verhevenheid, waarde, gepastheid en dierbaarheid van Christus, want die zijn het fundament en de bron van dit alles. De grote waarheid waarover wij uiteindelijk willen spreken, is samengevat in de woorden boven dit hoofdstuk: 'U dan, die gelooft, is Hij dierbaar.'

Moge bij de ontvouwing van dit onderwerp zowel op de schrijver

als op de lezer de levendige zalving met de Heilige Geest rusten, zoals Christus van Hem getuigde: ‘Want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen’ (Joh. 17:8). Ik hoop dat als wij dit onderwerp van een dierbare Verlosser behandelen, wij Zijn dierbaarheid zouden mogen voelen in onze harten en dat die heel onze ziel vervulle met berouw, geloof en liefde. Wij willen in dit hoofdstuk onze gedachten richten op twee kenmerkende onderdelen van dit onderwerp: de dierbaarheid van Christus en de beginselen van hen voor wie Hij dierbaar is.

Wij beginnen met een behandeling van de kostbaarheid van Christus Zelf; de dierbaarheid die Hij in Zichzelf bezit. Christus’ eigen waardigheid en waarde zijn het die het geloof overtuigen van Zijn uitnemendheid en kostbaarheid.

Geliefden, we moeten voor een misvatting worden bewaard, waartoe sommigen zijn vervallen. Namelijk om het werk van Christus van groter waarde te achten dan de Persoon van Christus. Met andere woorden, het overdenken van de doeltreffendheid en kracht van het offer van Christus mag dat van de gepastheid van Zijn Persoon niet in de weg staan. De Godheid van de Zaligmaker wordt erkend, Zijn verzoening door de dood wordt een zaak om eenvoudig te geloven. Als we eenmaal overtuigd zijn dat Hij Die stierf aan het kruis ‘*God geopenbaard in het vlees*’ was, dan is het niet zwaar of moeilijk te erkennen dat dat sterven een offerande en boete was tot verzoening. Het lijden en sterven van een zo hoogverheven Wezen moet in overeenstemming zijn met een voorwerp en in samenhang met een even verheven doel. En waar kunnen zo’n voorwerp en zo’n doel anders worden gevonden dan in de zaligmaking van mensen? De glorieuze overwinning van een generaal die een belegerd garnizoen te hulp komt, zal zijn persoonlijk aanzien en de waardering voor hem verhogen. Zijn naam zal met ongeëvenaarde eer en onsterfelijkheid genoemd worden. In een vergelijkbare zin geldt dit bovenal ook voor de Christus.

Zijn werkzaamheden zouden geen eer en heerlijkheid hebben, Zijn

arbeid geen betekenis, Zijn bloed niet genoegzaam kracht, als er geen Goddelijke waardigheid en waarde in Zijn Persoon aanwezig waren geweest. Als Hij níets zou hebben ondernomen om de zaligheid voor mensen te bewerken, als Hij de breuk níet zou hebben geheeld, geen tranen geschreid, geen smart hebben geleden, als Hij Zijn bloed níet zou hebben vergoten tot de bevrijding van Zijn Kerk, als Hij níet – om het met een enkel woord te zeggen – raad zou hebben gehouden om een eenzijdige zegen ten behoeve van ons mensen te geven, dan zou Hij toch nog altijd de eeuwige Zoon van God geweest zijn. God, de ongeëvenaarde, de Verheerlijkte, het Voorwerp van de hoogste Liefde, verwondering en aanbidding door alle hemelingen en in alle eeuwigheid.

Zijn offerande toont echter Zijn uitnemende genade en liefde voor zondaren. Die arbeid toont al Zijn aanvaarding en genoegzaamheid, ingebed door de wezenlijke Godheid van Zijn Persoon. Zo bezien is het de persoonlijke uitnemendheid van Christus die deel uitmaakt van de dierbaarheid van Zijn werk. Wie is nu de Heere Jezus Christus? Om het met gewone woorden te zeggen, omschrijft men Hem als *'onze Zaligmaker'*. Maar staat de grote massa er wel bij stil en bedenkt ze wel Wie Christus werkelijk is?

Ziet zij Hem als de Schepper van deze wereld? Van alle planeten, van hun bestaan, en het bestaan van alle schepselen? Beseffen zij, dat: 'Alle dingen door Hem gemaakt zijn, en zonder Hem is geen ding gemaakt dat gemaakt is' (Joh. 1:3)?

Indien dit het geval is, zouden zij Hem dan geen Goddelijke eer bewijzen? Want Hij Die alles in aanzien roept, moet er eerder zijn en boven het geschapene staan. Hij moet de Eerste en God zijn.

Wat een verheven en heerlijke waarheid is dit voor de gelovige ziel! De volmaakte Schepper en Zaligmaker, het wezen der Godheid van Christus! Hoe wordt het hart door Hem vertederd als de Rots der eeuwen, Waarop de hoop gebouwd is! Hoe schitterend moet elk bewijs van het fundament van de Goddelijke kracht, bestendigheid en duurzaamheid zijn waarop de gelovige zondaar/zondares de ganse

zaligheid laat rusten. Daarom is Christus dierbaar als God. Hij is dierbaar vanwege Zijn Goddelijke eigenschappen en deugden, net zoals Zijn Persoon binnen de aanbiddelijke Drie-eenheid. Hij is dierbaar als 'God in allen en in alles, van nu aan tot in eeuwigheid'. Maar houd eens een ogenblik stil, christelijke lezer, in verwondering en lof voor deze zeer verheven waarheid. Indien er een plaats bestaat waar wij onze schoenen van onze voeten behoren te doen, dan zeker hier. Met welk een diepe ootmoed, stil ontzag en ook met wat voor een aanbiddelijke liefde zouden wij de Godheid van onze Verlosser moeten overdenken! Voor die God zouden wij voor eeuwig verloren hebben moeten gaan!

Zijn gehoorzaamheid aan de wet, Zijn genoegdoening aan de gerechtigheid van Jehova, zouden geen waarde hebben of voordeel aanbrengen, als die niet deelhadden aan dat gezag, het ambt en de waarde van Zijn hogere Natuur. Vermoei u niet om het wezen van deze verborgenheid te doorgronden. De wijze waarop Jehova het menselijk vlees aannam, is een wonder dat wij nimmer met onze beperkte kennis zullen verstaan. Laat het feit als zodanig voor ons genoeg zijn. Laat ons verstand dit nederig aanbidden, en het geloof dit onvoorwaardelijk aannemen.

Aarzel dan niet om het volle vertrouwen te schenken aan al de heerlijke waarheden van het Evangelie. Leg het volle gewicht van uw ziel op de verzoening van Christus. Aarzel niet te geloven, zondaar als u bent, zelfs als de grootste der zondaren. Dit is de grootste waarde en eenzijdige, almachtige kracht van Zijn offer. Dat u zult, dat u móét hebben. U zult volkomen verlost worden. Want uw Schepper is uw Verlosser, en uw Rechter is uw Rechtvaardigmaker.

Maar in deze beschrijving van de Heere Christus als een Persoon is ook de kostbaarheid van menswording in vervat. De persoonlijke gelijkwording met onze natuur en Zijn diepe vernedering overeenkomend met ons eigen wezen, is niet de meest vertederende eigenschap voor het hart van Zijn gelovig volk. Wij hebben de heldere uitspraak gedaan, dat de Zone Gods waarlijk God is. Ditzelfde doen wij ten

aanzien van Hem als het om Zijn zondeloos menselijk bestaan gaat. ‘Vlees’, werkelijk en naar zijn aard, maar, ‘heilig, schuldloos, onbezoedeld en afgescheiden van de zondaren’, was Hij ‘ontsproten’. Hij was een Mens, in de gelijkenis met Zijn volk, maar zonder begane zonden. ‘Hij Die geen zonden gekend heeft, noch gedaan’ (2 Kor. 5:21).

Hoe heeft Hij desondanks de zonden verdragen! Al de overtredingen van Zijn verkoren volk werden Hem opgelegd! Maar Hij kon de zonden dragen, omdat Hijzelf in wezen vrij was van de smet. Zou maar één zweem van overtreding Hem hebben aangekleefd, was er maar één druppel van het zondenvirus door Zijn aderen gestroomd, dan zou het Hem volkomen en voor eeuwig onmogelijk geworden zijn om te betalen aan Gods gerechtigheid als een verzoening voor de zonde. Dan zou voor Hem ook noodzakelijk zijn, dat net als voor de hogepriester in het Oude Testament, er moest worden geofferd, ‘eerst voor zichzelf, daarna voor het volk’. Hoe dierbaar dan, geliefden, is onze Heere Jezus, ‘als been van ons gebeente, en vlees van ons vlees’!

Denk aan Zijn volkomen menszijn, een leven vrij van zonden; en daarom in staat om voor zondige mensen te sterven. Een leven vol moeiten, en daardoor in staat tot medelijden met aangevochten mensen. Dierbaar voor onze ziel, als God, dierbaar als Mens, dierbaar als verenigd in één gestalte. Onvoorstelbaar en eeuwig kostbaar is Hij, Wiens Naam is ‘Wonderlijk’ voor Zijn gelovig volk.

Zeg het, o, zeg het hoe gezegend de mensheid van de Zoon van God is, dragend alle zondeloze zwakheden, overtredingen, verleidingen en moeiten van Zijn volk. Gezegende mensheid waartegenover alle vormen van vriendschap en betrokkenheid verschralen en de onderlinge liefde verkild geworden is; en het medeleven versterft. Zo mag u weer opleven, zoals een frisse boom, zoals een stroom die gedurig vloeit, een opspringende fontein van onveranderlijke aanbidding, tederheid en mededogen, vereniging en genoegten tot de volkomen maat en het verlangen van uw hart! Zijn dierbare aanwezigheid

droogt al uw tranen, verstaat al uw bekommernis en last, besmetting vanwege allerhande overtredingen. Zij verzacht alle leed en pijn, en stilt elke aanvechting van Zijn kinderen. ‘Waarom Hij in alles de broeders moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hij Zelf verzocht zijnde geleden heeft, kan Hij degenen die verzocht worden, te hulp komen’ (Hebr. 2:17 en 18). O! Loof de Heere, gij al Zijn heiligen! Prijs Hem, o, gij al Zijn volk!

En te midden van al uw verdriet, uw eenzaamheid en moeiten, uw zware beproevingen, uw heftige aanvechtingen, uw drukkende zorgen, uw dagelijkse overtredingen; neem de toevlucht tot de hulp, het mededogen en de voorbede van de Godmens Jezus Christus, en ervaar hoe dierbaar de Heere Jezus kan zijn voor het hart van Zijn lijdende en strijdende Kerk.

Op deze Rots van Christus’ veelzijdige persoonlijkheid heeft God Zijn Kerk gebouwd. En de poorten der hel zullen haar niet overwinnen. Dierbaar is de Heere in Zijn arbeid. Dat moet een kostelijk en volkomen, bovenaards Wezen zijn, dat op een fundament rust, zo Goddelijk als volmaakt. Geen bekwaam of ervaren bouwkundige zou, met een enorm bedrag aan geld, een diep, breed fundament kunnen leggen, met het doel daarop een klein en wankel gebouw op te richten. Bezie het werk op aarde ten aanzien van onze zaligheid. Daarom is ook vervat in de Heilige Schrift: ‘Zie, Ik leg in Sion een uiterste Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is’ (1 Petr. 2:6). Voor een dergelijk fundament hebben wij te zoeken naar een Persoon met bovenaardse kracht, macht en waarde om Zijn dierbaarheid en vermogen. Wij vinden het in het werk van Jezus.

O, welk een hemelse kracht en macht openbaart zich hier! Niets minder dan de zaligheid van Zijn Kerk! Dit werk was Gode waardig, en Hem komt toe alle eer, wijsheid en kracht, die vervat is in Zijn voltooiing. Nergens krijgen wij zulk een schoon uitzicht op de Goddelijke heerlijkheid dan door middel van het teken van het kruis!

Dit schitterende hemelgewelf, dat zich boven ons uitspreidt, bezaaid en glinsterend en bezet met miljoenen sterren, verbleekt bij de heerlijkheid, de omfloerste glans van het kruis van Christus. Nergens openbaart zich Jehova-Jezus zo verheven aan de geestelijke en gelovige ziel, dan wanneer Hij afdaalt. Hij is dan net zo verheerlijkt als tijdens een verduistering van een hemellichaam. Hij is zo zalig door het dragen van de zonden, zo liefdevol tijdens Zijn dragen van de straf, zo onoverwinnelijk door Zijn triomf aan het kruis!

O, speur God niet na in de met juwelen versierde hemelen, de schoonheid van een gebergte, de mooie valleien, de grote afmetingen van een oceaan, het murmelen van een stroompje, of het geluid van de wind. God heeft dit alles geschapen, maar het is God Zelf niet. Vind Hem echter in het kruis van Jezus! Zie op Hem door middel van deze wonderlijke verrekijker, en al is het zo dat u als het ware door een donkere lens kijkt, toch blijft u Zijn heerlijkheid aanschouwen.

Zijn Godheid is omgeven door een inktzwarte duisternis. De zon van Zijn majesteit verandert in bloed. Dat wrede en bebloede kruis onthult desondanks meer en meer de gedachten Gods. Het ontsluit langzaamaan de volmaaktheid van God. Zuiverder gezegd: Het toont het hart van God. Het stalt de heerlijkheid van God nog duidelijker uit dan de samengebalde kracht van tienduizend planeten zoals die van ons. Dit geldt zelfs als de zonde niet alles had bedorven en de vloek het nooit had aangetast.

Wees ijverig in het bestuderen van God in Christus en de Christus aan het kruis! O, zie de wonderen die daarin opgetast liggen, de verheerlijking die ermee wordt omgeven. Zie de overvloeiende bron die daaruit voort stroomt, de verkwikkende schaduw die zij verschaft. Zo is de gelukzalige bevinding van allen die zien op Jezus en aan Hem gehoorzamen. Zo is het voor hen die zien op Jezus en de zalige hoop op het eeuwige leven omhelzen. 'Welke God, Die niet liegen kan, beloofd heeft vóór de tijden der eeuwen, maar geopenbaard heeft te zijner tijd' (Tit. 1:2).

Wat zou God meer eer toebrengen dan het zalig maken van Zijn volk? Zijn innerlijke bewegingen willen niets anders dan liefde voortbrengen. Zijn getuigenis omtrent Zichzelf bevestigt Wie Hij is. Geen ander fundament is geschikt om Hem nog meer eer te bewijzen en volmaakter de sluier van Zijn deugden en eigenschappen op te heffen. Geen ander fundament kan Hem tonen in Zijn alomtegenwoordige majesteit, ‘mchtig om te verlossen’. Ootmoedige gelovige in Christus, u bent verlost! Gelukkig mens in God, u zult ten hemel ingaan! Christus heeft betaald voor uw schuld, opening van uw gevangenis geschonken, uw ketenen verbroken. Hij heeft u vrijgemaakt van de vloek der wet en het oordeel over uw zonden en de veroordeling tot de dood. Daardoor zult u eeuwig met de Heere wonen! Is dit niet genoegzaam om uw gehele leven – hoe vertroebeld en verwrongen het kan zijn – een lofzang te laten zijn, om op die manier de eerste tonen van het lied te leren die uw mond zal vertolken in de eeuwigheid?

Hoe dierbaar is de gerechtigheid van Christus, een gerechtigheid die uw gehele persoonlijkheid rechtvaardigt. Die alle wanstaltigheid aan onze kant bedekt. En ons aan God voorstelt als Zijn beminden, gewerkt door de liefde van Christus Die ons gegeven is.

Dat is de reden waarom de vermaarde naam van de versierde Bruidskerk zich verbreidt over de gehele wereld en de mensen zich verwonderd afvragen: ‘Wie is zij die eruitziet als de dageraad, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?’ (Hoogl. 6:10).

En zie op Zijn kostbare offerande, die gelijk een lieflijke reuk is, die van het gouden altaar opstijgt naar de troon als een voortdurende wolk- en vuurkolom die mensen omringt, de gebeden heiligt, de offers aandraagt, iedere vorm van toewijding beantwoordt, als Godverheerlijkende muziek, en als bewijs van liefde dat Zijn volk hier op aarde aan Zijn voeten legt. ‘Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden’ (Hebr. 10:14).

Die 'ene offerande' was genoegzaam voor eens en altijd, was zo gezegend, zo geheiligd, zo volmaakt, zo voldoende. Het offer heeft tot in eeuwigheid de vergeving vervolmaakt, de rechtvaardigmaking vervolmaakt, de aanneming tot Gods kinderen verzekerd, en zal de heiligmaking voltooien wanneer de heerlijkmaking der uitverkorenen door Jehova geschied zal zijn. Geliefden, is dit te geloven niet genoeg om elke klacht in te tomen, elke vrees de kop in te drukken, elke twijfel teniet te doen, en u te vervullen met vrede en vreugde? Welke vreugdekreten tot Jezus zouden er moeten worden geslaakt uit ieders mond als iedere gelovige het offer overdenkt dat zijn/haar eeuwige zaligheid heeft verzekerd!

Toen Titus (de keizer) de gevangengenomen Grieken bevrijdde, dromden zij samen rond zijn tent, bezongen zijn lof en riepen met grote hartstocht uit: 'Onze bevrijder! Onze bevrijder! Onze redder!' O, met welk een groter bewogenheid mag elk kind van God, verlost van de ketenen der zonde en de dood door de vrijheid waarmee Christus hen heeft vrijgemaakt, Zijn Persoon verhogen, en de lofzangen aanheffen van de gezegende Heiland en uitroepen: 'Jezus! Jezus! Jezus! Hij heeft Zijn volk verlost van hun zonden!' Gelovigen, toon de dierbaarheid van dit offer door uw dagelijkse zonden te belijden, door u nu af te scheiden van de zonden, en uzelf met lichaam, ziel en geest als een levend dankoffer aan God te wijden. Hoe dierbaar is Christus in al Zijn ambten en relaties die Hij onderhoudt ten behoeve van Zijn volk. Hij als het Hoofd, het Hoofd van het 'verzekerde verbond' van Zijn volk, de Bron van het leven, de Koning der koningen, en de Fontein van alle zegeningen.

Lezer, houdt u vast aan Christus als Leidsman. Erken niemand anders als wettig Hoofd, hetzij in bestuurlijke aangelegenheden, hetzij als hoogst gezag of als de regering der Kerk, dan de Heere Jezus Christus. Er bestaat in onze dagen een bepaalde onderstroom binnen de kerk die voor overheersing door de priesters is. Zij willen deze wezenlijke waarheid ondergraven. Daartegen dienen wij ons te hoeden en de wacht te houden. Erken geen ander als geestelijk

Hoofd en Koning van Sion dan de Heere Jezus. En betoon en erken uw nederige staat en liefde voor Zijn beleid door Zijn ambt als Hoofd der Kerk voor waarchtig te aanvaarden. Door te buigen voor Zijn gezag en Zijn wetten te gehoorzamen! O, hoe zalig is het, onder de gezegende goedgunstigheid en zachtmoedige leiding van Christus te verkeren. Wiens scepter een rechte scepter is, zo mild en liefderijk in zijn handtering, zodat, 'Hij het gekrookte riet niet zal verbreken, noch de rokende vlaswiek uitblussen' (Jes. 42:3).

Dierbaar is Hij ook als de huisvader van Zijn Kerk met wie Hij door de innigste en onverbreekelijke banden is verenigd. Op Zijn erewoord heeft Hij een plechtige belofte gedaan om haar te ontheffen van al haar verplichtingen. Om in al haar noden te voorzien. Om haar te vertroosten door Zijn mededogen in al haar zorgen, haar vreugde te vergroten doordat Hij daar deel aan heeft.

Ook is Hij haar dierbaar als een Vriend, een Vriend Wiens liefde oneindig is en zonder grenzen. Hij kent geen schaduw van omkering bij wisselende omstandigheden. Hij laat Zijn liefde niet verkouden, noch staat Hij onverschillig tegenover u. Hij wordt noch moede noch mat op enig moment. Een Vriend, Die Zich vriendelijk gedraagt. Die te allen tijde liefheeft, Die tot u in een hechtere betrekking staat dan een broer.

Ook is Hij u dierbaar als een Broeder, als onze oudste Broeder en Verlosser. Als zodanig maakt Hij rechtens aanspraak op uw verlossing. Hij toont Zich door Zijn helpende hand en onderstand in alle wederwaardigheden van Zijn broeders en zusters. Om een Broeder te zijn in tegenspoed. Daartoe is Hij geboren. In die zin mogen wij alle verdiensten en betrekking die de Heere Jezus onderhoudt ten behoeve van Zijn godzalig volk overdenken. En Gods volk bevindt in deze beide dat Hij Zich geliefd maakt in hun zielen. Hij zetelt op een hoge troon in hun harten als 'het Hoofd boven tienduizenden'. En zij verklaren Hem als hun enige Geliefde.

Maar voor wie is Christus dierbaar? Dit is een hoogst belangrijke vraag! Hij is niet dierbaar voor iedereen. Het is een bevoorrechte, aparte eenheid, een afgezonderd volk, een kleine kudde, weinig in getal en verstrooid, onopgemerkt en niet gekend, die het kostbare van de Zaligmaker aanvoelen. Het getuigenis van de Heilige Geest verklaart Hem als: ‘U dan, die gelóóft, is Hij dierbaar.’

Dit is een waarheid, die geldt volgens de regel der wijsbegeerte én de regel der Schrift. Er kan geen overtuiging bestaan over de waarde van een voorwerp of onderwerp, waarvan wij ons geen zinnige of heldere voorstelling kunnen maken. Daar moet iets zijn, wat de gedachte of belangstelling gaande maakt. Iets wat de verwondering en bewondering doet ontwaken, tot liefde aanzet. Het voorwerp moet gezien, gekend en beproefd worden.

Welnu, het enige geestelijke middel dat de Christus doet ‘zien’, is het geloof. Geloof is het optisch instrument voor het doorgronden van de herschepping. Het is het geestelijk oog van de ziel! Het geloof aanschouwt Christus. En wanneer Christus wordt aanschouwd, wordt Zijn verhevenheid (h)erkend. En wanneer Zijn Persoon wordt ontvouwd, dan wordt Hij het voorwerp van liefde in ons hart! O! Hoe lieflijk en heerlijk is Jezus voor het helder en verreikend oog des geloofs! Het geloof houdt Hem voor die ene Onvergelijkbare, Weergaloze. Zijn schoonheid verduistert, Zijn heerlijkheid overstijgt al het menselijke.

Het geloof ziet in Hem het verhevene in Zijn nederigheid. Waardigheid in Zijn minzaamheid, eer in Zijn vernedering, de schoonheid van Zijn tranen, en op bovennatuurlijke wijze de hoogste trap van Zijn verheerlijking aan het kruis!

Wanneer het om natuurlijke aangelegenheden gaat, als daarvan de schoonheid voor het oog geopend wordt, roept dit in uw geest een gelijke onweerstaanbare kracht op. De grijze nevel of mist die in de ochtend langzaam opstijgt vanuit de aarde en daardoor een landschap een rijke en veelkleurige schoonheid geeft; de schittering

der bergen en valleien, de groene weiden, de kronkelende rivieren, geven een beeld dat, bij iedere geest bewondering en vreugde opwekt. Zeker voor hem of haar wie ontvankelijk is voor het schone, voor het volmaakte.

Geliefden, als – naar de mate gegeven – de bijzondere waarde, schoonheid en uitnemendheid van de Heere Jezus Christus voor het gelovig oog wordt geopenbaard, wordt Hij nog gevoeliger en dieper in het hart gegraveerd en geliefd. Wij moeten de Heere Jezus kennen om Hem te bewonderen en lief te hebben, en wij moeten liefde tot Hem hebben om Hem te dienen.

Dus gelovige, houd vast aan de gepastheid van Christus, zie Hem als de gepaste Zaligmaker, bekend met de noden der ziel, en dit maakt Hem bovenal dierbaar. ‘Ik zie Hem’, roept de gelovige uit, ‘als de ware Christus Die voor mij noodzakelijk is. Zijn volheid past bij mijn armoede. Zijn bloed wast mijn schuld weg. Zijn genade delgt mijn zonden uit.

Zijn lijdzaamheid overwint mijn overtredingen. Zijn zachtmoedigheid ondersteunt mijn zwakke krachten. Zijn medelijden tempert mijn bezorgdheid. Zijn liefde spoort mij aan tot gehoorzaamheid. Zijn schoonheid streelt mijn ogen. Hij is werkelijk de Zaligmaker, werkelijk de Christus, Die ik nodig heb, en er zijn geen woorden te vinden, hoe dierbaar Hij is voor mijn ziel!’

Er is dus een toe-eigening van Christus door persoonlijke bevinding bij iedere gelovige, die Hem de Geliefde van zijn/haar hart doet zijn. Christus Die niet wordt toegeëigend, is een Christus Die niet op de juiste waarde wordt geschat, en Wiens kostbaarheid niet wordt aangevoeld. De gelovige kan zeggen: ‘Christus is de mijne, en in Hem bezit ik alle dingen.’ En zelfs: ‘In Christus is Hij mij alles.’

Dit eenvoudige, zwakke geloof, schitterend in zijn eenvoud, krachtig in zijn bewegingen, werpt u al de schatten van het eeuwig verbond der genade en de volkomen zekerheid van datzelfde verbond in uw schoot en roept uit: ‘Het is alles mijne, omdat Christus de mijne is, en ik ben van Christus!’

Deins niet terug, geliefde lezers, voor hetgeen de godzaligen van vroeger, mogelijk mensen met een grotere bevindelijke kennis en zuiverder belijdenis dan wij, gewend waren het begrip 'de toe-eigening van Christus' te noemen. Wanneer u de toevlucht tot Jezus hebt genomen als een arme, leeggeschudde, gelovige zondaar, is er geen klop der liefde in Zijn liefdevol hart, noch een druppel bloed die door Zijn aderen vloeit, noch een korreltje genade van de volkomenheid van Zijn Middelaarsarbeid, noch een gedachte des vredes, die uw eigendom niet is, ja, uw wettig eigendom! Het is uw onvervreemdbaar eigendom, op zo'n manier dat het bij u overkomt als was u de enige bezitter daarvan! En wel in die mate, als waarin u zodanig handelt met Christus, in de persoonlijke toenadering tot Christus. Zodat u het leven uit Hem betreft, teert op Zijn kosten, met Hem persoonlijk onderhandelt, zoals Hij dat met u doen zal en Hij zal Zich tot uw zaak wenden, en temeer dierbaar worden voor uw ziel.

Er doen zich bijzondere gelegenheden voor met betrekking tot de bevindingen der gelovigen, waarbij Christus bijzonder dierbaar wordt voor hun ziel. Bijvoorbeeld, wanneer de ploegschaar dieper doortrekt in het hart met zijn verborgen zonden. Als de Heilige Geest meer en meer het innerlijk bederf onthult van onze natuur, en een grotere geestelijke lading geeft aan de omvang van des mensen zondig bestaan. O! Hoe kostbaar wordt dan het volbrachte werk van Christus! Hoe kostbaar is Zijn bloed dat reinigt van alle zonden. Als God u stap voor stap verder leidt op de weg der christelijke beoefening van het geloof, geliefden, word dan niet verschrikt. Dit dient om Zijn geliefde Zoon meer te openbaren in u, om het lek en gebrek omtrent uw eigen verdiensten, krachten en zelfgenoegzaamheid, te dichten. Hij wil dat wij Zijn Zoon liefhebben op de wijze zoals Hij dat Zelf doet.

Een liefde, vol toegewijde, verheven, ongeveinsde genegenheid. En die kan alleen worden gevoeld in het zicht van onze eigen onwaarheid!

Als zich geestelijke achteruitgang en verval voordoet, hoe dierbaar wordt dan Christus, als Degene Die Zijn vervallen volk weer opricht, als de goede Herder Die Zijn dwalende schapen opzoekt, en ze met blijdschap weer terugleidt naar de kudde! Hoe onuitsprekelijk dierbaar is de Heiland voor het dwaalzieke maar toch vernieuwde hart! Wij struikelen voortdurend en verzwaren ons oordeel. Onze gevoelens zijn onbestendig, ons geloof wordt geslingerd, onze liefde verflauwt, onze wandel is vaak traag en wankel. Maar Jezus laat Zijn eigen oog niet afhouden van Zijn eigen arbeid in de zielen, en verliest Zijn dwalende schapen geen ogenblik uit het oog. Ach, daar zijn geen kanten aan de arbeid van Jezus die dierbaarder zijn in de bevinding van het volk van God dan Zijn zorgzame en genadevolle wederoprichting. 'Hij verkwikt mijn ziel', zegt David in Psalm 23. En dit vindt zijn weerklank in ieder die gelooft. Kostbaar is dus de Zaligmaker, Die het hart verbreekt. Die de weg bewaakt, de slappe knieën versterkt, het vervallen volk weer opricht, de liefde weer opwekt, en weer de vervaagde, stille tonen versterkt tot een lieflijke harmonie.

Hoe dierbaar is Christus ten tijde van zware beproevingen. Als de vijand komt, verkleed als een engel des lichts, op kousenvoeten, en met zachte dwang zoekend naar een middel om de argeloze en onvoorzichtige mens te verstrikken en te bedriegen. Terwijl hij zijn pijlen op de beginselen van ons geloof richt. Waarbij hij de waarheid van Gods Woord in twijfel tracht te trekken. Het wezen en bestaan van God aantast, net als de werkelijkheid van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Om op die manier het vertrouwen te beschamen, de hoop te verduisteren, en de vertroosting van Gods volk teniet te doen.

O! Hoe kostbaar is dan de Christus, als de Overwinnaar en Rover van de satan, als Hij de vreesachtige gelovige opheft door de scherpe pijl te dopen in Zijn eigen bloed, en hem of haar in staat stelt bescherming te zoeken onder Zijn wijd uitgespreide en beschuttende vleugelen? Hoeveel dierbaarder moet de Zaligmaker geweest zijn

voor de beproefde Petrus, toen Christus hem de zekerheid schonk dat, door een voorziene tussentreding, Hij het gewette zwaard had stomp gemaakt, waardoor de geslepen vijand de val van Zijn discipel had gezocht te bewerken. Beproefde gelovige, Hij de Beproefde, Hij Die alleen en zonder hulp streed met de duivel gedurende veertig dagen en nachten, in de eenzaamheid in de woestijn. Hij is in alles verzocht geweest net als wij. En weet daarom, hoe het Goddelijke uit de beproeving moet worden gedronken. En spoedig zal de satan ten onder gaan, worden vernietigd en overwonnen onder uw voeten. In het uur van verzet, beproeving en zorgen, o, hoe dierbaar is dan Christus in de ervaring van de gelovige! Het zou ons kunnen voorkomen, geliefden, als hadden wij Hem nooit echt gekend vóór die tijd. Voorzeker, wij wisten nimmer vanuit de ervaring dat er zoveel menslievendheid, tederheid en bewogenheid in Zijn hart aanwezig was, totdat wij zelf door zorgen gekweld werden. Wij hadden er geen idee van dat zulk een Bron van mededogen bestond.

Het kan zo zijn dat een nieuwe bocht in uw levenspad, een nieuw tijdperk in uw leven, of een nieuwe fase van uw levensreis u deed bevriezen met de sneeuwvlok en weggevaagd worden door de koude winterstorm, en het landschap, het beeld van uw leven, geheel werd veranderd. De voorspoed werd gestopt, de vrienden verdwenen, de gezondheid gaat achteruit, de armoede komt in zicht, de noden stapelen zich op en drukken neer. O, hoe droevig en eenzaam lijkt het pad te worden dat u moet lopen! Maar wacht even, het is niet allemaal donkerheid!

Jezus komt naderbij! Hij opent Zijn hart, dat eens doorboord is geweest. Dat hart, dat eens met droefheid was vervuld. En dát hart neemt ú op in die gezegende hof. Het is een Schuilplaats tegen de wind en behoedt u voor de storm. U had er voorheen geen gedachte van, dat Jezus zo'n hart vol grote uitnemende tederheid bezat.

Ik geef hier slechts uiting aan de beleving van veel beschroomde gelovigen, christenen, die vaak aangevochten zijn. En als ik dat zeg, terugkijkend op de weg waarin de Heere onze God ons geleid heeft,

dan kunnen wij Hem danken voor de grote schommelingen, we kunnen onze zegeningen tellen vanwege de koude winterstorm. Wij kunnen Hem prijzen voor de donderslag die uit de lucht neerdaalde, het landschap bekleedde en versierde, en de ijdele mens neerwierp. Omdat dit de geschikte gelegenheid was om Hem onuitsprekelijk dierbaar te maken voor uw hart. 'Gij hebt mijn ziel in tegenheden gekend.' Die tegenkating was de gelegenheid waarbij u meer en nader Hem toegebracht werd om Hem te kennen. Tijden van kastijding zijn leertijden. Tijden van lijden zijn bedoeld als oefening in groter liefdebetoon. Bijzondere ingrepen van Bovenaf hebben een uitzuiverende werking in de ervaring van de godzaligen. De wervelwind die over u heen ging heeft juist voor u de lucht opgeklaard en zette alles in een helder licht, maar deed uw wortels dieper inslaan en maakte ze sterker.

De aarde zal een gebodene verloren hebben, maar de hemel heeft een ziel binnengehaald. Het schepsel laat een leegte achter zich, maar Christus is gekomen en heeft die lege plaats vervuld. De neergang heeft u arm gemaakt, maar de schatten van de Goddelijke liefde hebben u rijk gemaakt. In de Heere Jezus hebt u meer gevonden dan de geliefde die u hebt verloren. En indien u in de wereld wederwaardigheden bent tegengekomen, hebt u in Hem de vrede gevonden. O, beminde zorgen! O, geheiligde smart! Die mijn Zaligmaker op de troon doet plaatsnemen en Hem doet uitblinken, steeds voornamer en dieper in mijn ziel!

Ten aanzien van de kostbaarheid van Christus is er een alles overheersend gevoel voor de gelovige, dat om extra aandacht vraagt. Christus voert de boventoon in de liefde van de wedergeborene! 'Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde' (Ps. 73:25). Luister naar Zijn eigen woorden: 'Wie vader of moeder, broer of zus, vrouw of kinderen liefheeft boven Mij is Mijns niet waardig.' Er bestaan natuurlijke liefdesbanden: de ouderlijke, de huwelijksband, en de kinderlijke. Er bestaan eveneens onderlinge liefdesbanden en vriendschappelijke betrekkingen, waarbij hart aan

hart verbonden is. Maar met geen enkel woord spreekt Hij, Die deze gevoelens gegeven heeft, erover; noch afkeurend noch ontkennend of verbiedend ze te uiten.

Nee, in het geloof erkent Hij deze onderlinge verbanden en zoekt die te versterken en nader tot elkaar te brengen. Door ze tot een zuivere en diepere en onafscheidelijke band te laten komen. Maar let op het woord dat Christus hier met nadruk uitspreekt: 'Boven Mij ...!' Al deze gevoelens moeten voluit gekend en beoefend worden, maar moeten altijd worden gehandhaafd in grote onderwerping aan Hemzelf. En op deze wijze zo geheiligd en bedreven worden om zodoende hulpmiddelen te worden tot de hogere en meer zuivere betrekking en diep geestelijke verbondenheid aan de Zaligmaker! Kort gezegd, Christus dient voor ons meer in eer te zijn en dierbaar voor ons hart vanwege alle zoete en zalige banden tijdens ons leven. Wij behoren ons in het geschapene te verblijden in Hem, en Hem de eer toe te brengen in het geschapene.

Christus is niet slechts de hoogste Majesteit, maar wordt steeds dierbaarder voor de gelovige. Wanneer er een grotere innerlijke betrekking op Hem is, verdiept dat onze kennis van Zijn volkomenheid en vergroot die. En, in dezelfde mate, zal onze bewondering en liefde toenemen hoe meer de gelovige vordert met godzalig te leven. En de noodzaak om bekend te worden met de Christus zal zo ook toenemen. Zijn geestelijke wasdom is de maat voor de meerdere kennis van de Heere Jezus. Wij kunnen slechts dan opwassen in de genade, waarheid en heiligmaking indien wij nauwe betrekkingen onderhouden met de Heiland.

Christus is ons leven. Onze groei in het geestelijke leven bestaat uit een toename van de kennis en het wezen van Christus. Het is totaal onmogelijk om een heilig verlangen te koesteren, om een hemelse gedachte voort te brengen, om een goed werk te verrichten, of ook om maar één zonde te overwinnen, of ook maar een beproeving te boven te komen. Zo is het met onze longen. Die kunnen we niet uitzetten zonder de aanwezigheid van lucht. Of zoals het licht zou

zijn zonder de zon. O! Ja, Christus wordt steeds dierbaarder voor de gelovige. De afwezigheid van Zijn gelukzalige tegenwoordigheid – het gemis van Zijn gezegende nabijheid, de onbestendigheid van dit leven, de wisseling der tijden, de voortschrijdende zonden, de toename van angst en zorgen en het aangaan van nieuwe vriendschappelijke betrekkingen, maken voor de gelovige ziel Christus niet minder dierbaar.

Andere zaken verliezen hun aantrekkingskracht. Hun begeerte en belangstelling, of hun macht om ons te benevelen neemt in de loop der jaren af. Maar Jezus is het uitblinkend voorwerp, dat in de loop van de tijd steeds dierbaarder wordt voor het hart. Zijn vermogen toont ons om bovenmate gelukkig te zijn. En in de eeuwigheid zal Hij tot in de hoogste graad voor ons het voorwerp van onze liefde worden, het refrein van ons lied. Hij zal de Bron van onze zegeningen zijn bij het ouder worden. Dan blijkt Zijn liefde, Zijn heerlijkheid, Zijn genade!

Geliefde lezer, is Jezus bovenmate dierbaar voor uw ziel? Het gebeuren van elke dag, de beproevingen van iedere dag, de dagelijks begane zonden, de noden en behoeften van elke dag, zouden de Zaligmaker op uw hart moeten binden. Vanwege al die omstandigheden zou u dagelijks en nauw gericht moeten leven, door voortdurend en persoonlijk contact met Christus! Anders kunt u geen inwendige binding met Christus opbouwen en toegerust zijn met Zijn schoonheid, vertederd door Zijn lieflijkheid en verzvolgen door Zijn liefde.

Waak voor het verduisteren van de Heiland! Laat er geen verhindering optreden tussen uw hart en Christus! Wees niet verwaand wanneer u geestelijk hooggestemd bent, noch wanneer u in een neerslachtige gemoedsstemming verkeert. Laat niet toe dat uw geweten, uw tekorten, uw fouten en struikelingen uw gevoelens van Jezus afstand doen nemen. Sta niet toe, dat trots of zorgeloosheid u ongemerkt aantast indien de Heere u een bijzondere gunst of een bijzonder bewijs van Zijn achting verleent. De voet is meer genegen

om uit te glijden op een pad met een glad gedeelte, dan op ruig terrein. Het is moeilijker om met een vaste hand de volle beker op te heffen, dan wanneer hij leeg is. Wandel onder alle omstandigheden nederig met God vooral na tijden van een nabij leven voor uw ziel. Ontdoe u van uw geestelijk gewaad en uw versierselen, en heb Hem lief, Die u zo schoon bekleedde en voortreffelijk versierde. Speel geen spelletje met uw genadegaven, maar zie op naar Hem Die ze u schonk. Laat al uw gedachten, gevoelens en bewondering gericht zijn op die dierbare Zaligmaker Die al uw zonden, wangestalten en zorgen op Zich nam, en al Zijn gerechtigheid, schoonheid en zegeningen overdroeg!

O, laat uw hart en Zijn hart ineenvloeien! Ontvang de dierbare zaken die voortkomen uit het regeren en beleid van Jezus. Een dierbare Christus kan u niets anders schenken dan wat kostbaar is. Aanvaard de berisping, dat kan vernederend zijn. Aanvaard ook de beproeving, dat zal pijnlijk zijn. Neem de beker op, de inhoud zou bitter van smaak kunnen zijn. Aanvaard van Christus al hetgeen tot uw verleden behoort. Alles is kostbaar, eenzijdig en groot wat de Heere Jezus u toeschikt. De strenge stem van Jozef toen hij zijn broeders toesprak, betekende zoveel als de weerklank van zijn verborgen gevoelens, als de zachtste, vriendelijkste tonen die van zijn lippen ontvlooden. De meest eenvoudige tuchtregels van de Goddelijke voorzienigheid in het beleid van Christus zijn zowel de vrucht van Zijn eeuwige, verlossende liefde als de tederste en aandoenlijke uitdrukking en beeld van die liefde volbracht aan het kruis.

Het is alles dierbaarheid, wijsheid en zegen bij de onderhandelingen van Christus. Zijn onderwijs, Zijn wonden, Zijn terughouding, Zijn geselslagen, Zijn geslagen aangezicht, Zijn opgeheven hand, die zo zwaar op ons neergelegd wordt, komen van Hem. En als wij zevenmaal ter aarde geworpen worden, zelfs dan, o, hoe dierbaar zou Christus dan zijn voor de gelovige ziel! Dan leren wij bij bevinding welk een balsem er van Zijn doorboorde hart en Zijn handen uitgaat! Wat een verberging tegen de storm en een Schuilplaats in

een zware beproeving is Hij, Die dit in Zijn eigen voorzienigheid heeft geschapen! Welk een bijstand komt er voort vanuit Zijn hand, zo geschikt in onze moeiten; uit die hand die de pijl richtte, die ons geheel doorboorde!

O, dierbare Christus! Zo toegewijd, zo algenoegzaam, zo onbeschrijflijk dierbaar. Zullen wij met dankzegging aanvaarden en met onderworpenheid ontvangen, al wat U ons zou toeschikken? Het bittere met het zoete gemengd; het volle licht met de schaduw; en al uw rechtvaardige en genadige gaven tegenover de liefderijke en beschermende voorzienigheid?

Maar er komt een tijd – ach, hoe snel – waarin Zijn heiligen zeer de bijstand van Christus' macht nodig hebben, bij de laatste ziekte en het einde van hun leven. Stel u voor, dat dat ogenblik is aangebroken! Alle aantrekkingskracht van deze wereld heeft opgehouden te bestaan. Iedere hulp van mensen schiet tekort. Alles vervluchtigt, uw hart geeft het op, uw kracht wijkt, uw geestkracht kwijnt, met de medische wetenschap kan niets meer worden bereikt. De onderlinge betrekkingen en het medelijden houden op er te zijn. De gang van uw leven glijdt voor uw ogen voorbij; de onzienlijke werkelijkheid van uw geestelijke bestaan opent zich voor uw ogen. Uw geliefde, die zich over u heen buigt en die u heeft vergezeld tot aan de oever van de doodsjordaan, vraagt om een teken. Maar u bent te zwak om ook maar één gedachte voort te brengen, te moe om een woord te spreken, te bezet om uw ogen te doen bewegen als een heel kort antwoord. U bent niet in staat uiting te geven aan een uitgebreide belijdenis, een diepgaande gewaarwording, of tot het tonen van vervoering. Of om te getuigen van een hemels visioen. Eén kort, maar alomvattend, werkelijk gevoel belichaamt de som van alles wat u nu kent, gelooft en gevoelt. Het is de staat van uw geloof, het resultaat van uw bevinding, en de grondslag van uw hoop: 'Christus is zo dierbaar voor mijn ziel!'

Liefste Zaligmaker, wees dicht bij mij op dat plechtige moment! Betreed de vallei aan mijn zijde, leg mijn lome hoofd op Uw boezem,

spreek deze woorden van hartelijke vreugde tegen mijn worstelende, hijgende, vertrekkende ziel: ‘Vrees niet, Ik ben met je’ – dan zal het een geluk voor mij zijn om te sterven, de dood zal dan geen gif hebben, het graf geen duisternis, de eeuwigheid geen angst; en, vanuit de afgemeten ervaring van Uw kostbaarheid op aarde, zal ik in triomf door het schimmige portaal gaan naar de volle zonneschijn en de volmaakte heerlijkheid en eeuwige vreugde van al dat geloofde geloof, die verlangde liefde en verwachte hoop, van Uw volkomen heerlijkheid en kostbaarheid in de hemel. ‘Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk’ (Ps. 16:11).

*Precious Jesus! O how lovely are You to my longing heart.
Never, never let me grieve You, never from You let me depart.
Precious Jesus! all in all to me You art.³*

3. Het is niet duidelijk door wie dit korte gedicht is geschreven.